

- zastosowanie obniżonej opłaty przewidzianej dla MŚP;
- stwierdzenie nieważności faktury nr 10029302 w kwocie 9 300 EUR żądanej tytułem różnicy należnej w ramach pełnej stawki opłaty zastosowanej wobec K. Chimica;
- stwierdzenie nieważności sankcji administracyjnej nałożonej przez ECHA w wysokości 19 900 EUR zgodnie z fakturą nr 10043954.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na wykładni zaleceń Komisji 2003/361/WE dotyczących definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że do celów zaklasyfikowania do kategorii MŚP należy zbadać, czy dane przedsiębiorstwo jest niezależnym przedsiębiorstwem czy też należy do grupy przedsiębiorstw. W zależności od roli odgrywanej przez dane przedsiębiorstwo konieczne jest uwzględnienie danych finansowych odnoszących się do przedsiębiorstw grupy, a w szczególności tych dotyczących przedsiębiorstw „partnerskich” oraz przedsiębiorstw „powiązanych”.

- W tym zakresie skarżąca podnosi, że zgodnie z podstawową zasadą dokonania oceny rozmiaru danego przedsiębiorstwa, do danych dotyczących tego przedsiębiorstwa należy dodać:

- (i) Dane każdego przedsiębiorstwa partnerskiego względem danego przedsiębiorstwa znajdującego się bezpośrednio na wyższym lub niższym szczeblu rynku w stosunku do tego ostatniego przedsiębiorstwa w stopniu odpowiadającym udziałowi w kapitale lub posiadanemu procentowi prawa głosu. Do danych odnoszących się do przedsiębiorstw partnerskich względem danego przedsiębiorstwa obliczonych w ten sposób należy dodać 100 % danych odnoszących się do każdego przedsiębiorstwa „powiązanego” z takimi przedsiębiorstwami „partnerskimi”;
- (ii) 100 % danych dotyczących każdego przedsiębiorstwa bezpośrednio lub pośrednio „powiązanego” z danym przedsiębiorstwem. Do 100 % danych odnoszących się do przedsiębiorstw powiązanych z danym przedsiębiorstwem należy dodać w stopniu odpowiadającym udziałowi w kapitale lub posiadanemu procentowi prawa głosu, dane wszystkich przedsiębiorstw partnerskich względem przedsiębiorstw powiązanych z danym przedsiębiorstwem znajdujących się bezpośrednio na wyższym lub niższym szczeblu rynku w stosunku do tych ostatnich przedsiębiorstw.

2) Zarzut drugi, oparty na braku uznania K. Chimica za MŚP.

- W tym względzie skarżąca podnosi, że na podstawie art. 6 załącznika do zaleceń odpowiednie dane umożliwiające zaklasyfikowanie K. Chimica do kategorii MŚP są następujące:

- (i) 100 % danych dotyczących K. Chimica;
- (ii) 100 % danych dotyczących I.C.B. S.r.l.;
- (iii) 40 % danych dotyczących Medini Ltd;
- (iv) 36,66 % danych dotyczących ALO Immobilien GmbH.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2013 r. — Italian international film przeciwko EACEA

(Sprawa T-676/13)

(2014/C 45/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Italian international film Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Fratini i B. Bettelli)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi i w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji EACEA z dnia 8 października 2013 r. o odrzuceniu projektu dotyczącego filmu „Only God Forgives” w ramach zaproszenia do składania wniosków EACEA/21/12 (MEDIAQ 2007 — Wsparcie dla ponadnarodowej dystrybucji filmów europejskich — Schemat „Selektywny” 2013) (2012/C 300/07);
- nakazanie EACEA przyjęcia wszystkich wynikających z tego środków;
- obciążenie EACEA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego w sprawie odrzucenia projektu dotyczącego filmu „Only God Forgives”, w ramach zaproszenia do składania wniosków EACEA/21/12 (MEDIA 2007 — Wsparcie dla ponadnarodowej dystrybucji filmów europejskich — Schemat „Selektywny” 2013) (2012/C 300/07).

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 296 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 133 ust. 3 rozporządzenia finansowego ze względu na brak uzasadnienia.

— W szczególności skarżąca podnosi w tym względzie, że nie rozumie, z jakiego powodu pozwana uznała projekt przedstawiony przez skarżącą za niedopuszczalny. Uzasadnienie odrzucenia w zaskarżonej decyzji różni się bowiem od uzasadnienia zawartego we wcześniejszym piśmie z dnia 7 sierpnia 2013 r., ponieważ wskazuje niespełnienie kryterium dopuszczalności, o którym mowa w wytycznych, innego niż wskazane w wydruku zawartym we wspomnianym piśmie (dystrybucja kinowa filmu nierealizowana przez samą skarżącą). Natomiast zaskarżona decyzja odrzuca projekt na podstawie art. 5.1 akapit piąty wytycznych, który dopuszcza, w pewnym zakresie, korzystanie z podwykonawstwa.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 167 TFUE i przepisów wykonawczych, w tym rozporządzenia finansowego, jak również pkt 3 i 4 zaproszenia do składania wniosków EACEA/21/12.

— W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest obarczona oczywistym błędem. Skarżąca wyjaśnia, że z zaskarżonej decyzji wynika, iż EACEA błędnie i w sposób arbitralny uznała za podwykonawstwo stosunek umowny pomiędzy skarżącą i Rai Cinema. Z tego samego pisma zdaniem skarżącej wynika, że EACEA myli podwykonawstwo i umowę zlecenia osobie trzeciej działań w zakresie „fizycznej dystrybucji”.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. — SACBO przeciwko Komisji i TEN-T EA

(Sprawa T-692/13)

(2014/C 45/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SACBO SpA) (Grassobbio (BG), Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Greco, M. Muscardini i G. Carullo)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA), Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— tytułem głównym, stwierdzenie nieważności decyzji TEN-T EA z dnia 23 października 2013 r., jak również wszystkich wcześniejszych odnośnych aktów, w zakresie, w jakim poprzez potwierdzenie decyzji z dnia 18 marca 2013 r. uznaje ona za niedopuszczalne koszty zewnętrzne dotyczące działań 1, 2.1, 4, 5, 6 i 7, obniżając w ten sposób należne współfinansowanie i żądając zwrotu 158 517,54 EUR, ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi;

— tytułem ewentualnym, stwierdzenie braku nieuczciwego zamiaru i sztucznego podziału działań stanowiących przedmiot współfinansowania, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji TEN-T EA z dnia 23 października 2013 r., jak również wszystkich wcześniejszych odnośnych aktów, w zakresie, w jakim poprzez potwierdzenie decyzji z dnia 18 marca 2013 r. uznaje ona za niedopuszczalne koszty zewnętrzne dotyczące działań 1, 2.1, 4, 5, 6 i 7, obniżając w ten sposób należny współfinansowanie i żądając zwrotu 158 517,54 EUR, ze wszystkimi konsekwencjami prawnymi;

— w każdym razie, określenie nowej kwoty obniżenia finansowania określonego przez Komisję w stopniu uznanym za najbardziej właściwy w świetle zasady proporcjonalności;

— obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie występuje ta sama skarżąca co w sprawie T-270/13 SCABO przeciwko Komisji i TEN-T EA (Dz.U. 2013, C 207, s. 46).

W tym względzie należy wyjaśnić, że w tym postępowaniu obie skarżące podniosły niedopuszczalność skargi, ponieważ jest ona skierowana przeciwko aktowi, który według nich nie jest ostateczny.

Według skarżącej skarga przeciwko środkowi z dnia 23 października wydanemu przez Agencję zostaje wniesiona z ostrożności procesowej w celu ponownego wskazania niezgodności z prawem decyzji o obniżeniu finansowania.

Podnoszone zarzuty i główne argumenty są takie same jak podniesione w sprawie T-270/13.